

Sygn. akt II AKa 353/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Mirosława Strzelecka

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r.

sprawy J. S.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 czerwca 2014 r. sygn. akt XII Ko 1/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację wniesioną przez pełnomocnika wnioskodawcy J. S. za oczywiście bezzasadną; kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. G. – Kancelaria Adwokacka w W. 147,60 zł w tym 23% podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie po rozpoznaniu sprawy z wniosku **J. S.** przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wniosek J. S. o zadośćuczynienie oddalił, orzekł o wynagrodzeniu dla ustanowionego z urzędu pełnomocnika oraz kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez **pełnomocnika wnioskodawcy** w całości. Skarżąca zarzuciła temu wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 552 § 1 k.p.k. poprzez niewłaściwą interpretację definicji kary i błędne uznanie, że „skazanie na łagodniejszą karę” nie dotyczy wykonanej błędnie kary dodatkowej a właśnie taką karą było pozbawienie praw publicznych wnioskodawcy, co w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania tego przepisu.

Podnosząc powyższy zarzut wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 30.000 złotych na rzecz wnioskodawcy, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W aktach sprawy znajduje się również pismo procesowe wnioskodawcy J. S. zatytułowane „Apelacja – Wniosek”, w którym autor pisma kwestionuje niewłaściwą delegację członków składu orzekającego tj. SSR Małgorzaty Jareckiej.

Wnioskodawca w treści pisma oświadczył również, że domaga się i żąda zadośćuczynienia kwoty finansowej 30.000 zł za doznaną z racji niesłusznie orzeczonego wobec niego środka karnego 7 lat pozbawienia praw publicznych, co zdaniem autora pisma było niedopuszczalne, oczywiste, stanowiło naruszenie jego dóbr osobistych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut obrazy art. 552 § 1 k.p.k. podniesiony przez pełnomocnika wnioskodawcy jest całkowicie bezpodstawny i chybiony. Sąd Okręgowy dokonał bowiem prawidłowej i właściwej wykładni tego przepisu i zasadnie uznał, że na podstawie art. 552 § 1 k.p.k. można dochodzić zadośćuczynienia ale jedynie w sytuacji gdy doznana krzywda wynika z wykonania względem wnioskodawcy w całości lub w części kary, której nie powinien być on ponieść. Zatem w sposób jednoznaczny z powyższego przepisu wynika, że przedmiotowy przepis dotyczy wyłącznie wykonania w całości lub w części kary a nie środka karnego.

Zasadnie uznał Sąd Okręgowy, że skoro pojęcie kary dodatkowej pozbawienia praw publicznych występujące w kodeksie karnym z 1969 r., zostało na gruncie obecnie obowiązującego Kodeksu karnego zastąpione instytucją środka karnego o którym mowa w art. 39 pkt 1 k.k., to rozpoznając wniosek J. S. o zasądzenie zadośćuczynienia należy uwzględnić obecnie obowiązujące unormowanie i uznać, że pozbawienie praw publicznych jest środkiem karnym a nie karą dodatkową, gdyż tego rodzaju określenie obecnie w Kodeksie karnym nie występuje.

Podniesione w apelacji przez skarżącą argumenty zdaniem Sądu Apelacyjnego mają charakter wyłącznie polemiczny i nie poważają w żaden sposób dokonanej przez Sąd meriti interpretacji i wykładni art. 552 § 1 k.p.k., która znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie mają zaś żadnego znaczenia okoliczności podniesione w końcowej części uzasadnienia omawianego pisma dotyczącej rzekomych krzywd, jakich doznał wnioskodawca wskutek wykonywania wobec niego pozbawienia praw publicznych w sytuacji, gdy dochodzenie zadośćuczynienia z tego tytułu na podstawie art. 552 § 1 k.p.k. jest prawnie niedopuszczalne.

Nie zasługuje również na uwzględnienie pismo wnioskodawcy J. S., które w istocie nie zawiera żadnych merytorycznych argumentów zasługujących na akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Kwestia niewłaściwej delegacji jednego z członków składu orzekającego była podnoszona już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego przez autora tego pisma.

Należy podkreślić, że kwestia właściwego składu Sądu Okręgowego orzekającego w sprawie XVIII K 221/98 została prawomocnie rozstrzygnięta zarówno przez Sąd Apelacyjny jak i Sąd Najwyższy, które to Sądy rozpoznawały apelację i kasację w przedmiotowej sprawie, nie ma więc żadnych podstaw aby do tego zagadnienia odnosić się ponownie. Również pozostałe okoliczności podniesione przez autora omawianego pisma nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. należy jedynie zauważyć, że J. S. w swoim piśmie podnosi niezasadne wykonywanie wobec niego środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych, zaś tak jak stwierdzono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia z treści art. 552 § 1 k.p.k. wynika w sposób jednoznaczny, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę musi wynikać z wykonania kary (a nie środka karnego), którego dana osoba nie powinna była ponieść.

Podzielając zatem stanowisko Sądu meriti , że w obecnym stanie prawnym brak jest możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z racji wykonania niesłusznie orzeczonego środka karnego na podstawie art. 552 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.